

2. Det andet anbringende vedrører tilsidesættelse, urigtig fortolkning og anvendelse samt overskridelse af beføjelser ved udøvelsen af det skøn, Europa-Kommissionen er tildelt, og ved dens udstedelser og delegeringer ved udøvelsen af deres funktion som ordregivende myndighed (Contracting Authority) i henhold til artikel 2, stk. 4, nr. 13, i den praktiske vejledning 2013, Practical Guide to Contract Procedures for EU External Actions ⁽¹⁾
3. Det tredje anbringende vedrører tilsidesættelse, urigtig fortolkning og anvendelse samt overskridelse af beføjelser ved udøvelsen af det skøn, Europa-Kommissionen er tildelt, og ved dens udstedelser og delegeringer ved udøvelsen af deres funktion som ordregivende myndighed (Contracting Authority) af gennemsigtighedsprincippet, der er fastslået i artikel 15 TEUF og artikel 298 TEUF samt artikel. 102, stk. 1 (principper, der gælder for offentlige udbud) til artikel 112, stk. 1, (ligebehandlingsprincippet og gennemsigtighedsprincippet) i forordning (UE, Euratom) nr. 966/2012.
4. Det fjerde anbringende vedrører tilsidesættelse, urigtig fortolkning og anvendelse samt overskridelse af beføjelser ved udøvelsen af det skøn, Europa-Kommissionen er tildelt, og ved dens udstedelser og delegeringer ved udøvelsen af deres funktion som ordregivende myndighed (Contracting Authority) af grundprincipperne fastsat ved artikel 2 i direktiv 18/2004/EU og de andre specifikke lovhenvisninger, der er indeholdt i dette direktiv for forvaltningen og udbuddet af offentlige tjenesteydelseskontrakter.

⁽¹⁾ O.a.: Den praktiske vejledning vedrørende procedurer for kontrakter i forbindelse med ekstern bistand.

Sag anlagt den 19. februar 2014 — Italien mod Kommissionen

(Sag T-122/14)

(2014/C 102/63)

Processprog: italiensk

Parter

Sagsøger: Den Italienske Republik (ved avvocato dello Stato S. Fiorentino og G. Palmieri, som befuldmægtiget)

Sagsøgt: Europa-Kommissionen

Sagsøgerens påstande

- Den anfægtede afgørelse annulleres.
- Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Dette søgsmål er rettet mod Europa-Kommissionens afgørelse nr. K(2013) 8681 endelig af 9. december 2013, hvorved Kommissionen til fuldbyrdelse af EU-Domstolens dom af 17. november 2011, afsagt i sag C-496/09, pålagde Den Italienske Republik at betale en bøde på 6 252 000,00 EUR.

Den anfægtede afgørelse vedrører det andet halvår for forsinkelsen og dermed perioden fra den 17. maj til den 17. november 2012.

Den italienske regering har påberåbt sig følgende anbringender til støtte for sagen:

1. Det første anbringende vedrørende en tilsidesættelse af artikel 260, stk. 1, TEUF og artikel 260, stk. 3, andet afsnit, TEUF, samt en tilsidesættelse af den dom, der skulle fuldbyrdes, hvad angår lån til virksomhederne som »forebyggende overenskomst« eller som »aftalt forvaltning«.

Det gøres i den forbindelse gældende, at afgørelsen nemlig ikke fra den ophævede støtte ved afslutningen af det relevante halvår fratækker støtte til skyldige virksomheder, der er gået fallit eller er under konkursbehandling, selv om der efter den italienske regerings opfattelse er tale om lån, til hvis tilbagesøgning medlemsstaten har benyttet enhver nødvendig omhu, og de skal dermed udelukkes fra størrelsen af den ophævede støtte i henhold til det bestemte i den dom, der fuldbyrdes.

2. Andet anbringende vedrørende en tilsidesættelse af artikel 14 i Rådets forordning nr. 659/1999 af 22. marts 1999 om fastlæggelse af regler for anvendelsen af EF-traktatens artikel 93, samt urigtig anvendelse af artikel 11 i Kommissionens forordning (EF) nr. 659/1999 af 21. april 2004 om gennemførelse af Rådets forordning (EF) nr. 659/1999 om fastlæggelse af regler for anvendelsen af EF-traktatens artikel 93 (EUT L 140, s. 1).

Det gøres i den forbindelse gældende, at de italienske myndigheder ved afgørelsen er pålagt at anvende renters rente på de beløb, som virksomhederne skylder for tilbagebetaling af statsstøtte, således som det bestemmes i artikel 11 i forordning nr. 794/2004. Den italienske regering har bestridt dette punkt, idet den har gjort gældende, at denne renteberegningsmetode — også i betragtning af Den Europæiske Unions Domstols retspraksis (og navnlig dom af 11.12.2008, sag C-295/07, Kommissionen mod Département du Loiret og Scott SA) — ikke kan finde anvendelse for så vidt angår tilbagebetalingsafgørelser, før forordning nr. 794/2004 trådte i kraft, og så meget desto mindre for så vidt angår afgørelser før offentliggørelsen af Kommissionens meddelelse om de rentesatser, der skal anvendes ved tilbagebetaling af ulovlig statsstøtte (EUT C 110 af 8.5.2003, s. 21-22).
